

Розділ 1

Чорна опаска

*Із записок Лукаша Гулевича,
доктора медицини у місті Львові,
писаних 23 березня року Божого 1648-го.*

«Во ім'я Господа нашого, Ісуса Христа, і Пресвятої Богородиці хочу я, Лукаш Гулевич, будучи при пам'яті і в цілм розумі моїм, скласти отсе признання перед лицем смерті та на випадок, якби Бог милосердний душу мою з грішним тілом розлучив, тую в руки Владиці, Богу Отцю Вседержителю поручаю, уповаючи на милість Його. А тіло моє грішне, хто б у землю не поховав, за те йому, маю надію в ласці Божій, іж Бог милосердний заплатить.

Народився я у Страдчі під Яневом у родині місцевого пароха, де провів найкращі роки мого життя, сповнені безтурботності і тихого дитячого щастя, яке час від часу все ж було замрячене смертями і втратами. Родина моя була не надто заможною, але господарною, батько умів не тільки правити службу Божу, але й торгувати худобою, переганяючи у Мадярщину корів, а назад женучи коней, а при цьому не раз йому ще й доводилося давати відсіч розбишакам. Та з віком врешті покинув цю вигідну справу і завів пасіку. Отож він будь-якою ціною хотів, щоб я вивчився на когось путнього, бачачи,

що з мене ані парох, ані гендляр не вийде, і збирав шеляг до шеляга, відмовляючи собі в найнеобхіднішому та вдягаючись у ту саму стару вицвілу реверенду, в якій заступив уперше на службу. Наколи я підріс і настала пора мене виряджати у світи, у батьків не зосталося окрім мене нікого з дітей. Старший мій брат, як то було поширено серед галичан, пішов на службу до королівських драгунів та загинув у бою з козаками Тараса Трясила. Дві менші сестри померли ще малими.

І коли настав той день, що тато вивів зі стайні коня, на якого хухав і дмухав, не даючи його до жодного запрягу, а воліючи всюди трюхикати на своїй старій шкапині, а мама з мокрим від сліз обличчям обцілувала мене, я з жахом усвідомив, що можу більше їх уже не побачити, адже я був доволі пізньою дитиною. Мені підкотився клубок до горла, і я ледве стримав себе, аби не просльозитися, відчуваючи, що це тільки ще більше засмутить моїх батьків. Той світ, який чекав на мене, манив мене і розкривав свої обійми, либонь, випустить мене не так скоро, і не знати, чи вдасться мені пристосуватися до його примх і звичаїв. Я почувався, як пташина, що раптом вивалилася з гнізда. Попереду стелилася далека дорога без повернення, така подорож сильно відрізнялася від будь-якої іншої, яка б у кінцевому результаті вела до рідної брами. Моя дорога вела в незнане і не була обмежена в часі, вона могла тривати невідь-скільки, виплітаючи переді мною павутину стежок, лабіринти незвіданих путівців з тривожними знаками на перехрестях. Звичайно ж, я тоді ще не думав про те, що тільки така подорож, подорож без наміру на повернення, відкриває нам нові обрії і нові вікна.

Тато вручив мені невеличкого гаманця на дорогу і пояснив, що задля безпеки всі кошти на моє навчання передав Мордехаю Шіферу з Рави, від якого маю листа до його брата у Венеції, котрий поклав таку саму суму, яку отримав Мордехай, до «Banca della Piazza de Rialto». У Мойшеля, брата Мордехая, є невеликий заїзний двір, і він радо прийме мене. Мама мене перехрестила, і я побачив на її обличчі лише смуток і розпач. Вона вже

знала наперед, що ми більше ніколи не побачимося, і прагнула відбити мій образ не тільки розпачливим поглядом у своїй пам'яті, але й доторком, узявши моє обличчя в долоні і провівши по ньому пальцями. Я при-тулив до вуст її руки, вони пахли коноплями, які мама щойно тіпала, і запах цей зостався мені у пам'яті на все життя.

Мандрівка моя до Венеції тривала два і пів тижня і не запам'яталася нічим особливим, хіба що в Кла-генфурті у мене поцупили коня, заки я обідав у шинку. На щастя, торба моя була при мені. Отже, далі я доби-рався коли пішки, а коли возами, намагаючись не зали-шатися в дорозі наодинці, бо всюди підстерігали роз-бійники та різні волоцюги і пройдисвіти, які тільки й чекали на такого, як я, мандрівця. Заїзний двір «Під Срібною Черепахою», що містився у кварталі Ріальто, відповідав своїй назві лише частково, бо нічого сріб-ного я там не помітив, але що усі й справді відзначали-ся черепашою неспішністю, то так. І хоч я відшукав туди дорогу доволі швидко, але коли став питати про пана Шіфера, то ніхто не міг второпати, чого я хочу, але при цьому вдавав, що з усією серйозністю замис-люється над моїми словами, повторює їх, перебирає губами і корчить такі міни, мовби перебуває в неймо-вірно філософських роздумах. Я вже було й духом зане-нав, коли нарешті з'явився поважний коротконогий грубас і вдарив мене по рамені:

— А чи це не ти будеш Лукаш зі Страдча? То я якраз той, кого ти шукаєш. Але тут я не Мойше Шіфер, а Міка-еле Чіффері, — і він зайшовся здоровим заразливим сміхом, який миттю підхопили всі присутні, а мені зда-лося, що й коні заіржали. — Тебе теж ніхто Лукашем тут кликати не буде, — потішив він мене, — і дуже скоро ти перетворишся на Луку або Лючіяно.

По тих словах потягнув мене всередину і пригостив здоровецьким шматком паштету з тушкованою капустою, яку я залив глечиком вина, а відтак він пояснив, у який спосіб я маю отримувати кошти на навчання і прожи-вання. Усі гроші були розparcelьовані так, аби щомісяця

я міг діставати десять дукатів. І згодом я не міг не відзначити мудрості мого тата, який таким ото робом убезпечив мене від молодецьких поривів розтринькати кошти завчасу, що частенько траплялося з різними спудеями на моїх очах.

І так я почав своє навчання в Падуанському університеті, спочатку на фармації, а потім на хірургії, що тривало з перервами добрих вісім років, бо в 1635-му році я ще поїхав до Кенігсберга, де став свідком першої у Європі хірургічної операції на шлунок, яку здійснив славетний пізніше хірург Даніель Швабе. Операція та була дуже цікава, трапився йому пацієнт доволі незвичний, а точніше хворий на голову, бо, надивившись на ярмарку на фокуси різних шелихвостів, загорівся і собі щось подібне показати сільським дівчатам. А що найбільше його вразили ковтачі ножів, то він, дурень непроторенний, узявши звичайного ножа, став теж у пельку запихати, не здогадуючись, що штукарі використовують задля цієї мети спеціальні ножі, лезо яких легко заходить у руків'я. Одне слово, він того ножа таки запхав собі в горлянку, а ніж і проник простісінько у шлунок.

Далі було так. Пацієнта прив'язали міцно до стола, дали йому випити шклянку аква віти, а тоді пан Даніель узяв ланцет і розтяв йому спочатку живота, а тоді й шлунок, запхав руку і витяг ножа, котрий, коли його зміряли, мав сім цалів*. На щастя, той парубок був жилавим і без пуза, то легко вдалося його зашити. Публіка привітала цю дивовижну операцію оплесками, а пацієнта занесли на ношах до його дому. За кілька днів він уже ходив.

Це видовище мене так вразило, що я вирішив залишитися у Кенігсберзі ще трохи, понадто, що в 1637 році сталася друга знаменна подія, а я б сказав навіть революційна, бо в той час, як по всій Європі розпанахування трупа з науковою метою забороняли і переслідували, за винятком хіба трупів страчених злочинців,

* Цаль — як і дюйм 2,54 см.

а студенти мусили трупи викрадати на цвинтарях, аби провадити досліди, професор Бутнер збудував свій приватний анатомічний театр, де хірурги уже мали змогу оперувати і робити розтини для ширшого кола учнів. Мушу сказати, що і мені пофортунило брати участь у таких операціях, ба навіть кілька здійснив власноруч.

Там-таки у Кенігсберзі звела мене доля зі студентом Мартином Айрером з Зальцбурга, з яким ми потоваришували настільки, що не захотіли розлучатися, і я переконав його продовжити науку в Падуї. Він якраз вирішив після двох років навчання на хірургії, перейти на фармацію, а Падуя і Венеція славилися своїми фармацевтами. Отож, поки Мартин прів над старовинними фоліантами з фармакології, я учащав на підпільні анатомічні лекції. У Падуї з анатомічними лекціями були проблеми після того, як папа Боніфацій VIII заборонив розтин трупів. Але безвиході не буває. Підпільна торгівля трупами процвітала. Щойно когось поховають — наступного дня його могила уже й порожня. Робилося це, звісно, потаємно, а викрадачі намагалися повертати могили у первісний вигляд. Траплялися випадки, коли задля зарібку навіть когось убивали, а труп продавали в університети. Так що лекції з анатомії відбувалися у глухих підвалах і частіше серед ночі, аніж за дня.

Мешкали ми з Мартином разом в однієї пані, яка провадила невелику пекарню, так що проблем із хлібом ми не мали, хоча здебільшого цупили його, аніж купували. Та згодом вона уже нас постачала хлібом задарма після того, як Мартин намовив її на омолодження. Процедура полягала в тому, що він їй став закапувати в очі сік беладони, від чого зіниці у неї розширювалися, і вона виглядала тепер мрійливою та загадковою, хоч і втрачала виразність зору. Обличчя вона намащувала Мартиновим кремом, який розгладжував зморшки, а настрій собі піднімала моїми краплями Афродіти, як назвали ми їх з Мартином, а насправді то був настій на звичайнісіньких мухоморах. Гриби я перетирав у ступці і заливав дуже міцною граппою, днів за два-три зціджував і розливав

у маленькі флакончики. Завдяки краплям Афродіти наша господиня була завжди весела і розсміяна, могла реготати без причини, аж заливатися, чим непогано приваблювала покупців, які їй собі не стримувалися і хихотіли, заразившись її святковим настроєм. І врешті їй повелося таки обкрутити одного заможного купчика. Тепер вони реготали удвох, бо їй купчик до тих крапель приласився, вихваляючи їх також як нестеменну підойму, в чому ми їй самі переконалися, чуючи, які виляски долинають по ночах з їхньої спальні.

Скінчивши науку, я почав роззиратися, куди б мені прикласти добуті знання та яким би ото робом ще їй удосконалити їх на практиці, а бажано при цьому знайти вигідне місце праці, бо батьківські гроші закінчилися, а самі вони на той час померли. Вертатися не було куди, та й у Падуї лишатися не було чого. Отож я перебрався до Венеції, сподіваючись напитати там щось вартісне. Але незабаром сталася подія, яка рішуче вплинула на моє життя і повернула його так, як я їй не сподівався.

Венеційська республіка переживала незлецький час, торгівля розвивалася, гроші стікалися дзвінкими струмками, і ніщо не віщувало лиха, аж раптом нароби́ли клопоту лицарі святого Іоанна, прозвані мальтійськими, що успадкували від тамплієрів церкву і монастир у Венеції. Були то люди, які зневажали всіх, хто живе з торгівлі, у той час, як ледь не вся Венеція торгувала, а отже венеційці з лицарями ненавиділи одне одного навзаєм та за кожної нагоди шпигали. На противагу венеційцям, лицарів ніщо так не цікавило, як священна війна з турками, і їх незмірно лютило, що Венеція, загрузнувши в епікурейському побуті, впивається насолодами тоді, як турки поступово захоплюють щораз ширші терени Європи. А вже їй зовсім їх розлютило, що венеційці намагалися будь-що-будь втримати мир із султаном і нізащо не хотіли необачним кроком його порушити.

Лицарів венеційці терпіли і обмежувалися тільки нотами протесту, коли ті переходили межу, бо багато